

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

ההכנה הראויה בערב פסח

מתוך עץ חיים ח"ב דף ב' ע"ב
למהרי"ץ וצוק"ל

בערב פסח יטהר עצמו לכבוד הרגל יגלח ראשו קודם חצות וירחץ גופו וראוי לו לטבול לקריו אעפ"י שאינו נוהג לטבול בשאר ימות השנה משום כבוד הרגל צריך שיטבול. ואם הוא זקן או חולה שקשה עליו הצנה לפחות ישיל עליו ט' קבין מים חמין. ומזה אינו יכול להפטר כאשר כי סדה"י וחמ"י ז"ל.

ואח"כ ילבש מלבושיו הנקיים והמכובדים כדי לקבל שמחת הרגל. וכבר נהגו כל ישראל לעשות להם בגדים חשובים וי"ט יותר על בגדי שבת כדמוכח מהירושלמי שהביאו הגמ"י ה' י"ט.

ואחר שיקבל עליו שמחת החג כראוי ילך לבהכ"נ שש ושמח וידע ויכיר ויתבונן בחסדיו ית' והגמול שגמל עלינו להיותינו בני חורין תחת רשותו ומשרתיו קדושים וטהורים ולא משועבדים תחת יד פרעה מלך מצרים וזה שאנו אומרים בכל המועדות זכר ליציאת מצרים. להכיר הטוב והגמול הגדול אשר גמל עלינו אלדינו ב"ה להיותינו לעם נחלה כיום הזה. ולקיים מצותיו ותורותיו ובהשים האדם מגמת פניו העניין הזה לא יחטא ותהיה יראתו על פניו:

ובלכתו לבהכ"נ ילך בנחת ובהבטחה להראות חדותו ושמחת לבו לכל ויכנס לבהכ"נ בהכנעה. ויתחיל במזמורים המספרים ביציאת מצרים:

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

והקריבו בני אהרן (ויקרא א' ה')

מובא ב'מדרש הגדול' למהר"ד עדני וצ"ל: והקריבו בני אהרן. זו קבלת הדם. יכול זה זריקה כשהוא אומר וזרקו הרי זריקה אמורה, הא אינו אומר והקריבו אלא זו קבלת הדם, שלא תהא כשרה אלא בכהן כשר ובכלי שרת. מכאן אמרו מקבלת הדם ואילך מצות כהונה, אבל שחיטה כשרה בכל חוץ מן הקטן שאין לו דעת. וכן הוא אומר בשמואל ותביאהו בית ה' שילה (שמואל א' א' כד) זה מקדש שילו שהיה בית שלאבנים מלמטן ויריעות מלמעלן הדא היא ויטוש משכן שילו (תהלים ע"ט ט) קרי ליה בית וקרי ליה משכן. והנער נער (שמואל א' ש"ט) בן שתי שנים היה. עליו אמר שלמה גם במעלליו יתנכר נער (משלי כ' י"א) בא שמואל ומצאן עומדים על קרבנותיהן אמר להן מפני מה אתם עומדים, למה אין אתם שוחטין, אמרו לו הרי אנו ממתנין לכהן עד שיבוא וישחוט, אמר להן עמדו ושחטו, לא כן תנינן שהשחיטה כשרה בזרים בנשים ובעבדים ואפלו בקדשי קדשים שנאמר והקריבו בני אהרן. עמדו ושחטו, כיון שבא עלי מצאן ששחטו אמר להם מי התיר לכם את השחיטה, אמרו לו נער אחד התיר לנו, אמר להם הביאוהו אלי, הדא היא דכתיב וישחטו את הפר ויביאו את הנער אל עלי (שמואל א' א' כ"ד) ביקש לענשו אמר זה הורה הלכה בפני רבו, וכל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה. באת אמו נשתטחה על רגליו, ותאמר בי אדוני חי נפשך אדוני אני האשה הנצבת עמכה בזה להתפלל אל ה' (ש"ט כ"ב) אמר לה הלא אנא צלית ואתא, ימות ואנא מצלי ואתי אהרן. אמרה לו אל הנער הזה התפללתי (ש"ט כ"ג). ברם מן דא ומן דא לא דידי ולא דידיך הוא, אנכי השאלתיהו לה' כל הימים אשר היה הוא שאול לה' (ש"ט כ"ח). באותה שעה נצנצה רוח הקודש ואמרה כל הימים ששמואל קיים שאול קיים. עכ"ל.

מהמעשה של שמואל, יש ללמוד רבות לחינוך הילדים, ראשית יש ילדים שכבר בקטנותם חכמים הם כגדולים וזוכרים התורה יותר מהגדולים ועל כן אין לזלזל בדבריהם ולא למהר לבטל ולהשיב על מאמריהם. ועדיף להשיבם איני יודע מאשר לדחותם בקש ולהטעותם.

יש ילדים המדברים בביטחון כגדולים המנוסים, עד שהשומעים נוטים להאמין לדבריהם בקל וסומכים עליהם, וכפי הנראה אצל שמואל שעל אף שהיה קטן קיבלו דבריו ועשו על פיו (וזה לפי המסופר במדרש זה, דלפי המובא במסכת ברכות דף ל"א ע"ב לא שחטו על פיו אלא אמר דבריו לעלי הכהן ואכמ"ל). וכאן זה לטוב, אך יש ילדים המדברים בביטחון מושלם גם כשהם אינם מדברים אמת, ובפרט מצוי הדבר כאשר הם ציערו אחרים או הזיקו להם או לקחו מה שאינו שלהם. ויש אפילו שזילו דמעות להראות צדקתם אך תוכם שקר ומרמה. וע"כ יש להכיר ולשפוט ילד רק כאשר מכירים אותו לתוכו מהן מדותיו באמת.

עלי רצה להעניש את שמואל במיתה מפני שהורה הלכה בפני רבו (גדול הדור, יעוין בתו"ס שם) על אף היותו קטן שפטר מעונשו, מפני שרצה להצילו ממייתה בידי שמים (כמבואר במהרש"א יעו"ש). וזאת על אף שבוכותו של שמואל נמנע צער רבים, עכ"ז דאג עלי לעולם הבא של שמואל. גם ההורים והמחנכים מענישים את הילדים, על אף שלפי הדין לא היה להם להענישם שהרי אינם כלל ברי חוב דאין להם דעת כלל. ופעמים צריך להעניש ילד אחד יותר מחברו על אף ששניהם עשו את אותו מעשה, מפני שהראשון

המשך בעמוד האחרון

ילד מחיל אל חיל ניתן להעביר מעות קמחא דפסחא לידי מוסדות הת"ת, וזכות התורה וזכות אבותינו הקדושים וזכות תשב"ר יעמוד לנותנים ולזרע זרעם עד עולם. ברוחניות ובגשמיות, אכ"ר

מחידושי רבותינו

פתרונות 'לפרשת ויקהל-פקודי'
אחודה חידה! לוחות העדות.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: הרב יפת צוברי.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.

אלהה יחיה!

סמכת על יוד ומכת כתב
מלא מלא, וסמכת על רבם
מכת מכת חסר מלא
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מגיפה שהיתה בתימן לפי כמאה ועשרים שנה, החלום ושברו, ומהן ילמד כל אדם להודות לה' ב"ה שמחיהו ומקיימו ופודהו לחיים בזמן המגיפה מספר 'נחלת יוסף' למוהר"ש ישועה וצ"ל עמ' תס"ב

שנת התר"ס מחדש שבט עד סיון היתה שנת צרה ומצוקה שנת פחד ובהלה גזירות ואימת מות כי באו בני עמ' משבר וכח אין ללידה בעוה"ר והוא כי ירד חולי רע בעיר, הנודע מחללי הודו כי בתחלה מתו שבעה גוים הודיים במגפה ב"מ והמשלה התגעשה והתרגשה ובחרונה צותה לתפוש יתר המשפחה היא ולהרחיקם נודד לעיר אחרת שוממה למען לא ידבק החולי ועוד צוותה על כל אנשי העיר לנקות הבתים והחצירות מכל זוהמא וחלאה ולסוד הבתים בסיד מבית ומחוץ ולעשות כבשונות אש בכל רחוב וחוצות לטהר בזה את האויר ובוז אולי צדקה במפעלה: אך בזאת תרשע ותכסל להוציא העניים והאביונים מבתיהם על לא פשע בכפם והשופטים והפקידים בעשותם מעשים זרים בעלות לבתים פתאום וזהו תחילת הפחד בעיר אך אין חכמה ואין עצה ואין תבונה לנגד ה' כי היה חרון אף ה' בעיר ופרצה המגפה ב"מ וב"ד צדק דעירינו גזרו צומות וצדקות וביטול מלאכה סליחות ותחנונים לפני ה' כי ירחם על עמו ישראל אך בעוה"ר סתם תפלתינו וביום צום אסתר התחילה מכת המות ב"מ במחנה העברים והיה המת במגפה ב"מ. שלחה הממשלה בידי נכרים מעבר לים ולא נודע מקומו איה, ועל היושבים בבית שלחה לסוף העיר בבתי צריפים ונקיקי הסלעים ושם ישבו בדד עשר הימים או יותר ודבר אין להם

עם שום אדם מלבד הרופא הבא לבקרום ורבים מהם לא ראו אור כי מתו במגפה ב"מ ועל הרוב מן הפחד וכל הנמצא בבית המת כמו מטות ובגדים כרים וכסתות הכל נשרף באש כליל והבית נסגר על מסגר שני חדשים או יותר גזירה רעה מאין כמוה עשירי העיר ניסו לחלות פני הממשלה להעביר מהם הגזירות הקשים ההם, על המתים הואילה הממשלה לקברם בקברות אבותם ובלבד שלא יקרב איש לר' אמותיו, אך על סגירת הבתים והשריפה אחת גזרה הממשלה ומי ישיבנה, ובכל יום ויום גברה מצוקה והמהומה בעיר וסביבותיה כי יד ה' הויה בדבר גדול מאד ויהרגו רוב מחמדי עין, עד כי היתה העיר צלמות ולא סדרים כי בערה אש ה' ואין מכבה, הוי הוי נשמע מכל עברים, זעקת שבר שמע מכל פיאות, אש אש מות מות זעקו כולם, הן גווענו אבדנו כולנו אבדנו חרדו כל העם וזעקו כמתעתעים כל העם מקצה סמר מפחד בשרינו יבש היה כעץ והלב כאבן, אשר לבו גם כלב האריה המס ימס, מה גם בחג הפסח נהפך לאבל מחולינו בעוה"ר כי הגדילה המדורה, ותהי העיר לחרדת אלד"ים רבים מתושבי העיר ברחו לנפשם מאימת מות ומגזירת מלכות אל כל אשר ידה אותם הרוח, אך מצד הים אין יוצא ואין בא כי הים נסגר, וכמעט חצי בתי העיר נסגרו על מסגר, ומזה דללו וחרבו מעינות הפרנסה, וישפוט ה' את העיר בשלושת שפטים הרעים ההם: דבר ורעב, וגזירות מלכות, בעוה"ר רבים מבני עמינו חילו פנינו כי נצא מן הבית כי היה מכת המות דולג מבית לבית מימין ומשמאל וימת עם רב מישראל אך אנה נלך כי לא ידענו אנה נפנה ואנה ננוס, כי היתה יד ה' נטויה בכל סביבות העיר, ומצד הים נסגר כי בעלי האניות לא רצו בעד כל הון להעלות שום אדם מפני חולי המדבק, עוד זה מדבר וזה בא ויאמר פלוני ופלוני מתו, ופלוני ופלוני נחלו במחלה אנושית, אז יחשוב איש את קונו והתודה את חטאתו בעוד נפשו בכפו ואימת מות תבעתהו, אהה ה' אלד"ים הכלה אתה עושה את שארית ישראל, שוב מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך צווחות איומות ותפלות נוראות ותקיעת שופרות נשמע בכל בתי כנסיות, עדי כמעט לא האמין איש עוד בחייו, ונתקיים בנו בעוה"ר בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב וכו', מיום גוחי מרחם אמי גם הזקנים סרו כי מימיהם לא ראו גזירות קשות כאלה, ועיין למטה בסליחות בסליחה שלישית שישדתי בעניותי המתחלת אל מלא רחמים וכו':

ח' בניסן ליל ש"ק שבת הגדול בחלומי והנה שליח בא אצלי וא"ל כי איש נכבד קורא לי והלכתי אחריו ועליתי לבית נאה ושם מצאתי איש נכבד תוארו כמלאך אלד"ים, הלא אתה קראת לי אדוני א"ל, השיב הן, נשקתיו על זקנו ואמרתי לו בי אדוני הודיעני מהו זה חולי הרע הבא לעיר מה מהותו השיב כבשר החי נשתוממתי על המראה ולא הבנתי כרגע צוה האיש הנכבד למשרתי והביאו איש א' חולה נגוע מוכה אלד"ים ומעונה ראיתי על צואריו מורסות אדומות ומכוערות נודעו כל עצמותי ואיש אחר קרא מאחוריו הלא היא אסכרה ב"מ המתחלת במעים וגומרת בפה מיד עמד האיש הנכבד ולקח ספר גדול בידו ופתח אותו ויורה באצבעו ואמר לי עיין בכאן וראיתי והנה כתוב שמי ושם אחי שילה היינו ועוד שני אנשים אשר שכחתי שמותם ותחתם כתוב לאמר אתם בעה"י תנצלו מאותו חולי הרע נשקתיו על זקנו פעם שנית עוד תשוב תתפלא הפלא ופלא אמר לי האיש הנכבד ופתח הספר דף א' מלפניו ואמר לי עיין בכאן וראיתי כתוב פסוק א' אשר שכחתי ג"כ אותו מהו ותחת הפסוק כתוב איש א' שכבר מת במגפה ב"מ:

אמר לי האיש הנכבד דע כי גם אתם משורש יסוד אותו הפסוק ורק בדרך פלא נצלתם נשקתיו על זקנו פעם ג', תכף ומיד חלף הלך לו ונעלם מן העין. אח"כ נדמה לי כאילו אני ער והייתי מספר הפלא הזה לאחי שילה אמר לי אחי מי הוא זה האיש הנכבד מה טיבו א"ל זה האיש שלוח ממרום וידו עתות בני אדם להמית ולהחיות אחי תמה תמיהה גדולה ואמר היתכן דבר זה והלא הקב"ה הוא הממית ומחיה אמרתי לו אחי לא הבנת דברי ופשוט הוא שאין מי יוכל להמית ולהחיות אלא הקב"ה לבדו ורק הדבר הוא כך כשהקב"ה גזור גזרה רומז למלאכי עליון היושבים לפניו ומלאכים רומזים למלאכים בדרך השתלשלות עד שהגיע הדבר לאותו האיש הנכבד תדע אחי כי ג"פ נשקתיו על זקנו, אמר לי אחי אחי סתום וחתום הדברים, עתה נשב ונסעוד וישבנו וסעדנו ביחד וכו' ואיקץ ודע קורא יקר הסיבה אשר שכחתי שמות שני האנשים והפסוק הוא כי אני לא כתבתי זה החלום הנפלא עד סוף חדש סיון כי לא מלאני לבי לכתוב דבר עד שריחם השם ועצר המגפה: מה איש ל' כל תגמלוהי עלי, כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא, קטנתי מכל החסדים והאמת אשר עשית את עבדך, אודך ה' כי עניתני ותהי לי לישועה, אלי אתה ואודך אלהי ארוממך, הודו לה' כי טוב כל"ת, והיינו דאמרנו רז"ל על פסוק ותנותי את אשר אחזן אעפ"י שאינו הגון, ורחמתי את אשר ארחם אעפ"י שאינו כדאי כי יודע אני את מך ערכי אלא הן הן גבורותיו הן הן נפלאותיו, תהליית:

לרפואת
שירה בת נח לוי
בשכחע"י | לרפואת
שושנה בת יחיא
רייבי בשכחע"י | לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה | לרפואת
יוסף בן משה
דנין בשכחע"י |
|-------------------------------------|--|--|---------------------------------------|

אדם כי יקריב מכם קרבן וגו' (ויקרא א. ב)

לפי שהאדם בעל הרהורים ואינו יכול להנצל מהם, חסה התורה עליו והקדימה רפואתו בידו. ואילו בן לא היה לאדם תקנה כלל, ולולי חסדיו של הקב"ה ורחמיו על בריותיו צוה שיתן כופר נפשו בכדי שבזה יתכפר לו, וכמו שאמרו חז"ל עולה מכפרת על הרהורי הלב. ומתוך שחביבין ישראל לפניו לא הכבידה התורה שיקריבו כולן ממין הגדול שבבהמה, אלא כל אחד יביא כמו שיכול אפילו מן העוף. וכל זה בשביל עצמו שיכנע לפניו יתברך וישבור לבו בקרבו על מה שעשה, וזהו הזבח המרוצה לפני האל ב"ה. לפי שאמרו חז"ל אדם מקריב עולה שכר עולה בידו, מנחה שכר מנחה בידו, אבל מי שדעתו שפלה מעלה עליו כאילו הקריב כל הקרבנות כולן, שנאמר זבחי אלדיים רוח נשברה לב נשבר ונדכה אלדיים לא תבזה.

וטעם הקרבנות כתב הרמב"ן ז"ל וז"ל בעבור שמעשה בנ"א נגמרים במחשבה ובדבור ובמעשה, לכן צוה השם יתברך שאם יחטא האדם יביא קרבן ויסמוך עליו כנגד המעשה, ויתודה בפה נגד הדבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, וכרעים נגד ידיו ורגליו של אדם העושים כל מלאכתו, ולרוק הדם על המזבח כנגד דמו ונפשו, כדי שיחשוב האדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלדיים בגופו ונפשו, וראוי לו שישפוך דמו וישרוף גופו לולי חסד הבורא שלקח מידו תמורה וכופר שיהיה קרבן תחתיו, עכ"ל.

והרמב"ם ז"ל אע"פ שכתב טעם אחר במורה הנבוכים, מ"מ בחיבורו בסוף ספר קרבנות רמז טעם הרמב"ן ז"ל בקיצור גבי תמורה וז"ל וכל אלו הדברים כדי לכופ את יצרו ולתקן דעותיו, ורוב דיני התורה אינן אלא עצות מרחוק מגדול העצה לתקן הדעות וליישר כל המעשים, וכן הוא אומר הלא כתבתי לך שלשים במועצות ודעת להודיעך קושט אמרי אמת להשיב אמרים אמת לשולחך, עכ"ל.

וכשיתבונן האדם בדברים אלו אזי הוא יבוא לידי כניעה ושברון רוח לפני השי"ת, ויידע שהוא אין בעולם, וזהו הזבח המרוצה לפניו יתברך שאמר עליו דוד המלך ע"ה זבחי אלדיים רוח נשברה לב נשבר ונדכה אלדיים לא תבזה אז תחפוץ זבחי צדק עולה וכליל אז יעלו על מזבחך פרים, ובשביל כך הקב"ה יעזרהו ויתמכהו בימין צדקו לכופ את יצרו ולתקן את דעותיו ולהיישר דרכיו ולהאיר נתיבותיו, כמו שאמר הנביא והולכתי עורים בדרך לא ידעו בנתיבות לא ידעו אדריכם אישים מחשך לפניהם לאור ומעקשים למישור אלה הדברים עשיתם ולא עזבתים אכ"ר.

(ק"ץ המזבח' למוהר"ח כסאר זצ"ל)

לרפואת והצלחת הרה"ג יחיאל בן יוסף גרפי בשכחע"י

מהליכות אבותינו

מתכוננים להוצאות החגים עיד בטרם יקריבו המועדים

בגילויין שלפני שבועיים (פרשת כי תשא) העלנו את הפתגם אשר נהגו אבותינו לומר מן חב ספתה ועידה, קונן עלא נפסה פאיאם ועדה' שפירושו, 'מי שאוהב שבתו וחגו, יגביל ההוצאות על עצמו בימי השבוע'. ובכדי להפשיט הענין, עד כמה היו הדברים האלו הלכה למעשה אצלם, נעלה את שכתב מהר"ר שלום קרח זצ"ל ב'ירוגו הזמן' ציון י"ח (מובא בקובץ הראל דף 215) לאחר שהעלה בפרוטרוט כמה היה שער התבואה זול בימים קדמונים כתב בזה"ל: ידעתי יקירי ידעתי, כי בשמעך שערי הזול האלו תגדל תמיהתך על צעקתם מר מחייהם התלויים להם מנגד, ותאמר הלואי יהיו השערים בימינו כשמינית השער שבימיהם, כי בזמננו השנה היותר גשומה, החטים קדח אחד בשלשה ריאלים בערך, ודוקא יהיה בן שנה אחת בין הרבה שנים, ומלפניה ומלאחריה ביותר, וכמו שיבוא לפנינו (ציון ל"ב) ועוד תאמר אלו תהיה אותה טובה שראו אבותינו בימינו, לא לבד נאמר ראינו טובה אלא נאמר נחלנו טובה בלי מצרים. אבל שים לבך לאלה הדברים ותמצא פשר דבר, מדוע היו רוב הדורות הראשונים סועדים בחצי החדש לאור הלבנה ובחציו האחרון מקצתם סועדים לאור נר קטן, ויש סועדים מבעוד יום. ובזמננו אין לך בית שאין בו חמשה ששה נרות (והרבה לא יספיקו להם הנרות הללו הדומות לנרות חנוכה אלא ידליקו את ה"למבאת" (עששיות). ועתה נתפשטו בתימן ג"כ האתריכאת (לוקסים) ויש שלא יספיקו להם עוד ה"למבאת ומשתמשים רק באתריכאת. ומדוע בזמניהם הנשים בלילות יושבות כתות כתות במבואות בפתחי הבתים טוות לאור הלבנה ובזמננו זה הקשה כל כבודה בת מלך פנימה, הנשים בחדריהן תופרות ורוקמות לאור ה"למבאת. והלא בזמניהם היה מחיר השמן י"ח ארטאל בריאל, ובזמננו שנים פחות רבע שמן חרדל שהוא הפחות בריאל, והקאז ג' ארטאל בריאל. א"כ הלא דבר הוא, ומדוע הראשונים היו מקבצים צורך המועד משך ששה חדשים. היו יוצאים תיכף אחרי סוכות ולבם על הפסח הבא. הנשים קובצות על יד על יד קומץ חטים מכל חיטי סעודת כל יום, ואם הסעודה של אותו יום שעורים או קטנית מקבצות קומצי השעורים והקטנית לבד, ולכשיזדמנו חטים מחליפות השעורים והקטנית בחטים, והאנשים גם המה מקבצים פרוטה פרוטה מכל עסק ומלאכה שעושים ונותנים לתוך כלי הטמון בקרקע ונקוב למעלה כדי שלא יוכלו ללוות מהם לעת הדוחק, אף אם ידחקו דוחק גדול, וזה הטמון יהיה שמור לצורך המועד. ובבוא המועד יוציאוהו מקבורתו ודומים בעיניהם החטים והמועות שנתקבץ להם כמציאה ממש, ואז יכנסו לרגל בשמחה ובלב שוקט ממהומה, ובזמננו לא כן הוא. רוב עשירי העם קונים חטים לכל השנה בעת הקציר, ויש לשליש ולרביעי, ואשר אין ידו משגת לוקח חיטי פסח בקציר, ואשר אין ספק בידו לוקח מקודם הרגל שלשים יום פחות או יותר, ובחג הסוכות קונים סמוך לחג ממש. ויש אשר לא תשיג ידם להכין אלא לשני ימים טובים, ויוצאים תכף בחול המועד ומכינים לשאר הרגל, והדורות הראשונים כפסחים בן סוכות משפט אחד להם. והלא בזמניהם לכל הפחות החטים ארבע אקדאח וחצי בריאל, ובזמננו לכל היותר רבע קדח בריאל או פחות או יותר מעט בעת הקציר, ומכאן ואילך השער הולך וחסור, עד שבהרבה שנים יגיע עד רבאעי או יותר מעט בריאל, ומה טעם לא נשמע בזמננו על שום אדם שיקבץ קומץ קומץ ופרוטה פרוטה... עכ"ל.

והי' ב"ה יזכנו לחיות מתוך ריוח ולא בצמצום, לעשות רצונו כרצונו ולעבדו באמת ובלבב שלם אכ"ר.

לעילוי נשמת חיים בן יחיאל נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיאל נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיאל נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב סעדיה קחזם זצ"ל
היה רב במחוז בעדאן לפני
כמאה וחמישים שנה.
תנצב"ה

על זכותם העולם
עומד...

תפארת בנים

וקוי ה' יחליפו כח'
תלמידי כיתה ב'
שסיימו את כל חומשי
שמות כשינון וכידועה
יצאו להתרענונות
כפארק באלעד
יה"ר שיזכו לברך על
גמרה של תורה

כיתה א' בשמחת סיום
פרשת ויצא בידיעה
ושינון.
יה"ר שיזכו לברך על
גמרה של תורה

בנתיבי החינוך

המשך מהעמוד הראשון
יותר חכם מחברו.

עוד למדנו, ילד שבא ע"י תפילות רבות אינו דומה לילד שבא ע"י הבטחת צדיק, וע"כ אמרה לו חנה יאל הנער הזה התפללתי ולא הזכירה כלל את ברכת עלי כאשר חשבה לשכורה, שבירכה שה' ימלא בקשתה. ללמדנו שככל שנרבה תפילות על ילדינו, כן נראה מהם פירות טובים ומעולים ואין הדבר תלוי בצדיקים כמו בתפילות ההורים. ואין תפילה ששבה ריקם.

והעולה על כולנה, כאשר רוצים שתפילתנו תתקבל ותהיה מרוצה במרומים, עלינו להתפלל למען שמו באהבה, כמו שחנה הצילה בנה כי השאילה את בנה להשי"ת כל הימים ולא בכדי שיאמרו איזה בן צדיק ונפלא יש לחנה. כן יש לאדם להתפלל על בניו שיהיו צדיקים וכו' כי זה רצון הבורא יתברך ולא בשביל כבודם ח"ו. ורחמנא לבא בעי.

בדרכיהם אתהלך....

ואף כהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים. (ח"ט)

הערבי אמר לחייל, אין לי שור ולא מכרתי מעודי שור, ואין לי מושג על מה אתה מדבר. למחרת יצאו לדרך, והגיעו לבית השופט. התחילו החקירות עד שהודה הערבי שלא יודע ולא מכר, ואין לו שום שור, ודבריו נרשמו. למחרת הופיע עם בן אחותו התובע, ושינה עורו והכחיש מכל וכל ממה שהודה בפני השופט.

חרה אפו של השופט. אתה מכחיש אותי? קחו אותו לבית הסוהר. פחד הערבי מבית הסוהר, והודה מקדש. בינתיים השופט או מ"מ המושל לא יכלו להכנס לענין תביעתו של מסמרי בגין הוראת המושל להקפיד הענין עד שיגיע לרדאע.

המשך א"ה בל"ג בשבוע הבא

כוס fe ברכה

נעטר קמיה ראע

מוסדותינו המנהל האסור

ה"ה הרה"ט אלהו נהרי

feיט"א, ספריחת הת"ת

לנער צניו לילה כיום,

אתת ולהצניק אתלמידים

כל סיפוקט וצרכיהם, הן

ברוחניות והן בעמאיות.

וצל צתה באנו להוקירו

ולהודות לו צל ההשקעה,

בגיבוס לצוות המלמדים

במושב ניר גנים, שהיה

מרפא לצול ולנפש.

ויה"ר שיקויס בנו וקוי ה'

יחליכו כח, ויזכה הרה"ט

המנהל feיט"א להצניח

פירות נאים ומשפוחים

לתפארת אבותינו

הקדושים אכ"ו.

הערות הארות ותשובות לחידות

הניתן לשלוח לפקס: 03-9130009

או במייל:

e0504150896@gmail.com

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה